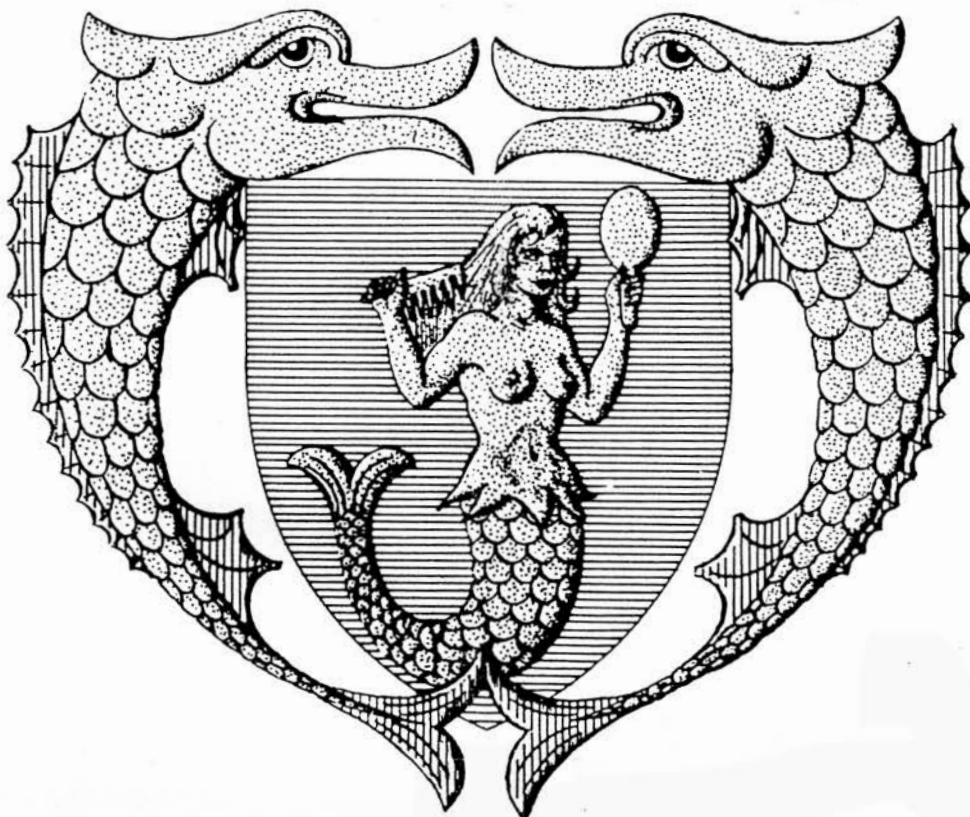

't Meerminneke

(van) Meirhaeghe's
Familiekontaktblad

Ha l'eau,

Jullie hoeven dan al niet onder water te zitten om te broebelen, dat praten onder water valt echt niet mee voor mij. Ik maak het dan ook kort, wegens kort van adem. In dit nummer slacht zoon Herman het vetste kalf, daar vader Jan onlangs twee "Verloren Zonen" terug thuis heeft gebracht. Dan volgt een hommage aan de Kleine Zeemeermin uit Kopenhagen, een achteronderwaternicht van mij die onlangs haar 75ste verjaardag vierde. Tenslotte nog veel familienieuws met brieven van lezers, krantenknipsels, geboorten, huwelijken en overlijdens. Voilà! Tot ziens allemaal! Trudeke.

Verloren Zonen

Soms rinkelt de telefoon hier 's avonds in Ledeberg en dan blijkt vader Jan aan de lijn te hangen. "Hoe is't daar nog in Gent?" "Goed en met u?" Als hij na de familiale plichtplegingen vervolgt met de woorden : "ik ben wezen stambomen", dan weet ik al dat hij iets speciaals gevonden heeft. Want een doordeweeks stamboomnieuwsje wordt uiteraard niet doorgebeld. Druppelsgewijze brengt hij me dan op de hoogte. Vader heeft er het handje van weg om de spanning erin te houden. Terwijl ik ongeduldig zit te wachten op het "grote nieuws", gaat hij maar door met verslag uit te brengen over de minder belangrijke vondsten. Gaat hij maar door... net zolang tot ik begin te twijfelen of er wel "groot nieuws" is. En precies op dat moment komt het er dan toch uit. Zo heel terloops en langs zijn neus weg : "ik heb ook nog ne keer dié archiefstukken geraadpleegd". Waar heeft hij het toch over, denk ik dan. "Ja, 'k heb dàt ne keer ingekeken enne... ik heb daarin "dit" gevonden!" En ik dan : " 't is niet waar hé! Serieus? Allez toe, vertel!" En voor de zoveelste keer blijkt dan dat hij iets buitengewoons gevonden heeft of het antwoord weet op een vraag die ons al jaren bezighoudt. Ja, vader Jan is de meester van het verrassingseffect!

Nog een staaltje? Hier gaan we. Ik ben op bezoek bij mijn ouders. Ik weet dat vader is wezen stambomen, maar hij geeft geen kik. Hij gebaart van krommenaas. Ik vertik het om hem naar zijn "stamboom-huiswerk" te vragen. Tot mijn nieuwsgierigheid té groot wordt en ik het niet langer meer uithoud . "Zeg pa, zijde gij niet gaan stambomen?" Heel neutraal zegt hij dan "ja" en geeft me zijn "huiswerk" af : een pak dichtbeschreven bladzijden, resultaat van vele uren snuffelwerk. Ik bekijk dat en denk bij mezelf : "het gewone werk dus, altijd interessant, doch niets spectaculairs." Als ik dan heel de stapel doorworsteld heb, merk ik, tot mijn verbazing, dat de allerlaatste bladzijde een formidabele vondst bevat! Dat heeft hij dan speciaal helemaal achteraan verstopt!

Al twaalf jaar lang heeft vader me zo keer op keer liggen. Ik gun hem zijn binnenpretjes. Zij zijn een deel van de charme en even zijn we dan weer "vader en zoon", want zò deed hij het ook al toen ik nog een Hermantje was.

Vader heeft in de loop der voorbije twaalf jaar al talloze belangrijke vondsten gedaan. Sleutels ontdekt die deuren openen die we reeds lang tevergeefs probeerden te forceren. Dode sporen omgebouwd tot nieuwe wegen. Ik moet zeggen dat hij "flair" heeft voor

stamboomzaken en dat zijn intuïtie hem bij het zoeken zelden in de steek laat. Hij gaat inderdaad "intuïtief" te werk, in tegenstelling tot ondergetekende die eerder een "rationele" aanpak huldigt, althans in stamboomzaken. En die intuïtie van vader gaat soms heel ver, neemt bevreemdende vormen aan, grenst niet zelden aan het bijna paranormale... Ik weet nog goed hoe we in den beginne, na één jaar zoekwerk "strop" zaten. We hadden de Kanegemse tak uitgewerkt tot bij stamvader Jan Van Meirhaeghe die omstreeks 1635 te Kanegem opdook. We slaagden er maar niet in om te achterhalen waar die Jan vandaan kwam. We wisten alleen dat hij te Kanegem een inwijkeling was, dat zijn vader Roegier Van Meirhaeghe heette en dat hij vermoedelijk uit het Wortegemse afkomstig was. Maar het is makkelijker om een naald in een hooiberg terug te vinden, dan een Jan tussen de talloze Jannen. Toen droomde vader. Ik bedoel, hij droomde dus letterlijk, 's nachts, dat we de parochieregisters van Waregem moesten raadplegen. Wij de zaterdag daarop naar het Rijksarchief te Kortrijk om die Waregemse parochieregisters eens in te kijken. En wat raad je?? Juist!! In diezelfde registers vonden we het huwelijk van ene Roegier Van Meirhaeghe met Maria Veys. Later zou blijken dat dit dé Roegier was die we zochten, dat hij te Nokere woonde en dat onze Kanegemse stamvader Jan inderdaad zijn zoon was!

Een straffe stoot? Zeg dat wel!

Onlangs rinkelde de telefoon hier 's avonds in Ledeberg. Vader Jan aan de lijn. Hij was wezen stambomen... Het gesprek verliep precies volgens het scenario zoals ik het hierboven heb beschreven. En weer eens bleek dat hij "reuzevondsten" had gedaan. Hij had namelijk een aantal vermiste Van Meirhaeghes teruggevonden waar we reeds meer dan tien jaar achter gezocht hadden!! Die naamgenoten waren de verloren zonen van de hiervoor vermelde Roegier Van Meirhaeghe uit Nokere. Bloed, zweet en tranen heeft het gekost om het gezin van Roegier Van Meirhaeghe samen te stellen en om zijn vele kinderen in hun "diaspora" te volgen. Dit gezin vormt dan ook, zoals we zullen zien, de éne uitzondering op de algemene regel dat de mensen in het verleden eeuwenlang binnen hun geboortedorp of de buurdorpen bleven wonen.

Ons stamboomonderzoek heeft uitgewezen dat alle Van Meirhaeghes die leefden tussen 1200 en 1600 -en dat zijn er een paar duizend- allen in en om Wortegem en dus in het Oudenaardse woonden.

Op deze ijzeren regel vonden we slechts "1", zegge en schrijve één uitzondering. Die uitzondering wordt dus gevormd door het gezin

van Roegier Van Meirhaeghe uit Nokere. In ons vorig Meerminneke (pag. 2-4) namen we het testament van Roegier onder de loupe. Hieronder hebben we het over zijn "verloren zonen" die vader Jan dus onlangs weer thuis kon brengen.

Roegier Van Meirhaeghe (1575-1646) had uit twee huwelijken zes zonen, waarvan er slechts twee in het geboortedorp Nokere bleven wonen :

1. Jan Van Meirhaeghe, geboren te Nokere ca. 1600.
In 1635 verliet hij Nokere en vestigde zich te Kanegem, een buurdorp en vandaag deelgemeente van het Westvlaamse stadje Tielt. Hij werd de stamvader van alle "Meirhaeghes-zonder-van". Over zijn uitwijking schreven we reeds uitvoerig, o.a. in Meermin nrs. 1, 2 en 6.
2. Adriaen Van Meirhaeghe, geboren te Nokere ca. 1602
Tot voor kort : spoorloos verdwenen. Zie verder.
3. Roegier Van Meirhaeghe, geboren te Nokere ca 1619
Tot voor kort : spoorloos verdwenen. Zie verder.
4. Jooris Van Meirhaeghe, geboren te Nokere ca 1624
Hij huwt te Kruishoutem in 1647 met Petronilla Tjampens.
Hun tien kinderen, waarvan er twee te Nokere en de overige te Kruishoutem geboren werden :
 - a. Jan, geboren te Nokere op 1 augustus 1648.
hij overleed als minderjarige.
 - b. Maria, geboren te Nokere op 26 januari 1650.
zij huwt met Gillis Verfaillie.
 - c. Petronilla, geboren te Kruishoutem op 18 april 1652.
zij huwt met Roegier Putman.
zij overleed te Tielt op 19 februari 1724 als
weduwe van Roegier Vande Putte alias Putman.
 - d. Egidia, geboren te Kruishoutem op 22 december 1654.
 - e. Joanna, geboren te Kruishoutem op 15 november 1656.
 - f. ~~Anna~~ Anna, geboren te Kruishoutem op 5 juni 1658.
ook Anna Meirhaeghe vinden we te Tielt terug waar ze
als weduwe van Jacobus Weyts overleed op 19 april 1730.
 - g. Frans, geboren te Kruishoutem op 9 januari 1660
hij huwt te Tielt in 1701 met Cornelia Bracke en over-
leed aldaar in 1722.
hun enige zoon Pieter-Jan Meirhaeghe werd te Tielt ge-
boren op 3 februari 1702 en huwt te Tielt in 1730 met
Judoca Vande Vijvere. Pieter-Jan overleed te Tielt in
1756. Hij had zes kinderen die allemaal als kind over-
leden zo dat deze tak volledig is uitgestorven.
 - h. Antoon, geboren omstreeks 1662.

i. Barbara, geboren omstreeks 1664.

j. Anna Margaretha, geboren omstreeks 1668.
 zij huwt te Tielt in 1706 met Jan Dewevere.
 zij overleed te Tielt op 30 mei 1732.

Plaats en datum van overlijden van Jooris Van Meirhaeghe en Petronilla Tjampens vonden we niet terug. Toch is het in elk geval duidelijk dat ook dit gezin Nokere verlaten heeft om zich in het Westvlaamse Tielt te vestigen, daarmee het voorbeeld volgend van hun nonkel Jan die zich een halve eeuw eerder al te Kanegem gesetteld had.

5. Jacobus Van Meirhaeghe, geboren te Nokere ca. 1630.

Hij overleed te Nokere in 1685.

6. Judocus Van Meirhaeghe, geboren te Nokere ca. 1631.

Hij overleed te Nokere in 1709.

Beide laatstgenoemde zonen van Roegier zijn dus de enigen die het ouderlijk erfgoed te Nokere zijn blijven uitbaten. Van Jan en Jooris wisten we al dat ze naar het Tieltse waren uitgeweken.

Van Adriaen en Roegier hadden we, tot voor kort, niet kunnen achterhalen waar ze waren heengetrokken....

Adriaen Van Meirhaeghe

Van hem wisten we heel weinig en wat we wisten waren we alleen indirect te weten gekomen:

- In een archiefstuk uit 1661 lezen we dat zijn broer Jan uit Kanegem als voogd optreedt over de kinderen van Adriaen Van Meirhaeghe...
- Een archiefstuk uit 1668 leert ons dat diezelfde Jan Van Meirhaeghe uit Kanegem te Nokere erfgronden bezat "in gemeenzaamhede" met de kinderen van Adriaen Van Meirhaeghe...
- Een archiefstuk uit 1685 vertelt ons dat aan Jacobus Van Meirhaeghe uit Nokere, een broer van Adriaen, gronden toekomen "ten hoofde van dhoirs ofte achtergelaeten kinderen van Adriaen Van Meirhaeghe"...

Adriaen had dus kinderen. Wie waren die kinderen wiens namen nooit genoemd werden? Waar werden ze geboren? Waar woonden ze? Met wie was Adriaen gehuwd? Allemaal vragen waarop we het antwoord schuldig bleven.

Onlangs keek vader Jan zomaar eens, op goed valle't uit, de parochieregisters van Egem -een buurdorp van Tielt- in en vond daar tot zijn verbazing enkele Van Meirhaeghes...!

- Op 8 oktober 1668 overleed te Egem "Judoca dochter van Adrianus Van Merraghe en Margarita Verleye"!
- Op 27 september 1672 huwden te Egem : Jan Delamenaert (Delameilleure) en Maria Vanmerhaghe. Huwelijksgetuigen : Andreas Wijts en Margarita Verleye, "mater sponsa" ofte "moeder van de bruid" en echtgenote van Petrus Naessens.
- Op 3 november 1676 overleed te Egem Joanna Vanmerhaghe, ongehuwd.

- Op 6 juli 1684 overleed te Egem Margaretha Verleye.

Gaat het hier om het spoorloze gezin van Adriaen Van Meirhaeghe uit Nokere? Zo ja, dan vinden we hier meteen de naam van zijn echtgenote én de namen van zijn drie dochters, Judoca, Maria en Joanna. Vooraleer we daartoe kunnen besluiten, moeten we natuurlijk eerst bewijzen hebben. Dat deze Adriaen, net als zijn broers Jan en Jooris, in het Tieltse woonde, is wel een aanwijzing, maar nog geen sluitend bewijs van verwantschap. De naam "Margaretha Verleye" deed bij mij een zeer oud belletje rinkelen... Ik herinnerde me dat ik me tien jaar geleden zowat helfgek had gezocht om ene Margriete Verleye te identificeren die ik te Kanegem had ontmoet. Ik was er toen niet in geslaagd om haar thuis te wijzen. Ik duik in mijn archiefkast en diep een dikke "classeur" op waarin mijn stamboomnotities van jaren ver bewaard worden. Ik blader koortsachtig en lees in mijn handschrift van toen : "21 februari 1977 - WIE IS MARGARETHA VERLEYE???". En daaronder de twee archiefbronnen waarin ik haar naam aantrof :

- Kanegem, geboorteregisters. Op 12 april 1671 wordt Maria, dochter van Jan Van Meirhaeghe en Joanna Rammelaere geboren. Op 15 april 1671 wordt Maria gedoopt en haar doopmeter heet Margaretha Verleye.
De vader van de dopeling, Jan, is de oudste zoon van Jan Van Meirhaeghe uit Nokere! Margaretha Verleye is dus de tante van de dopeling. Een duidelijk bewijs van verwantschap!
- Kanegem, 1683, boedelverdeling tussen de kinderen van Jacobus Van Meirhaeghe, zoon van Jan Van Meirhaeghe uit Nokere.
Daarin lezen we : " dat dit sterfhuys belast is met één pont groot tot profijte van Margarite Verleye".
De weeskinderen van Jacob stonden dus in de schuld bij hun tante.
Daarmee is het bewijs geleverd dat Adriaen Van Meirhaeghe uit Egem de broer is van Jan Van Meirhaeghe uit Kanegem en dus ook van Nokere afkomstig was!

ROEGIER VAN MEIRHAEGHE

Hem konden we tot omstreeks 1660 moeiteloos volgen. Tot ook hij plotseling met de noorderzon verdween uit de streek van herkomst. Roegier huwde te Kruishoutem in 1643 met Arnolda (Catharina) Dhuyvettere. Hun kinderen :

1. Martinus, geboren te Kruishoutem op 5 maart 1644.
Hij is de enige zoon uit dit gezin wiens spoor we konden volgen, hoewel hij naderhand ook de streek verliet. Hij huwde omstreeks 1673 met Anna Vanden Driessche en vestigde zich te Petegem waar drie kinderen geboren worden. Hij hertrouwt te Nokere in 1690 met Anna Dhoop en blijft te Nokere waar nog drie kinderen geboren worden. Hij overleed echter in 1717 te Markegem (Tieltse).

2. Franciscus, geboren te Nokere op 13 januari 1646.
3. Ludovicus, geboren te Kruishoutem op 26 maart 1648.
4. Maria, geboren te Nokere op 6 oktober 1650.
5. Anna, geboren te Deerlijk op 28 juli 1653.
6. Jan, geboren te Deerlijk op 12 mei 1655.
7. Willem, geboren te Kruishoutem op 26 februari 1657.
8. Petrus, geboren te Kruishoutem op 6 april 1660.
9. Judocus, geboren circa 1662.

In de Nokerse schepenregisters lezen we hoe Roegier op 9 september 1660 een stuk grond verkoopt aan zijn broer Jacob Van Meirhaeghe. Deze verkoop kadert blijkbaar in de plannen van Roegier om zich elders te gaan vestigen, want na deze datum vinden we van hem en zijn gezin in het Oudenaardse geen enkel spoor meer terug... Quo vadis? Vader Jan dacht bij zichzelf : als er te Egem Meirhaeghes woonden, waarom dan niet eens kijken of er ook te Pittem, dat nu met Egem gefusioneerd is, Meirhaeghes te vinden zijn...

En jawel hoor! Het was weer eens raak! Hij vond te Pittem het gezin van Roegier Van Meirhaeghe terug, zij het in uiterst tragische omstandigheden... Hun namen stonden alleen en uitsluitend in de overlijdensregisters genoteerd...

- Op 31 juli 1668 overleed moeder Arnolda-Catharina Dhuvettere.
- Op 23 augustus 1668 overleed zoon Willem, tien jaar oud.
- Op 6 oktober 1668 overleed zoon Franciscus, 22 jaar oud.
- Op 15 oktober 1668 overleed dochter Maria, 18 jaar oud.
- Op 25 oktober 1668 overleed zoon Judocus, 7 jaar oud.
- Op 29 oktober 1668 overleed zoon Ludovicus, 20 jaar oud.
- Op 30 oktober 1668 overleed zoon Jan, 13 jaar oud.
- Op 31 oktober 1668 overleed zoon Petrus, 8 jaar oud.
- Op 2 december 1668 overleed vader Roegier Van Meirhaeghe....

In nauwelijks 5 maanden tijd wordt het gezin compleet uitgeroeid! We noteren 9 sterfgevallen waarvan zes in de maand oktober alleen al en zelfs 4 in één week! Dit wijst erop dat hier een epidemie moet gewoed hebben. Tijdens dat onzalige jaar 1668 woedde te Pittem inderdaad de "Rosario" of "de roos", een besmettelijke ziekte waaraan meer dan... 350... dorpelingen stierven.

Met zijn zes zonen kon Roegier Van Meirhaeghe de stamvader geworden zijn van een tweede Westvlaamse tak. Helaas werd zijn gezin, na amper acht jaar verblijf te Pittem, met wortel en tak uitgeroeid.

Nu Jan, Adriaen, Jooris en Roegier junior, de vier verloren van Roegier Van Meirhaeghe senior, weer zijn thuisgebracht, kunnen we ons de vraag stellen waarom zij hun geboortedorp Nokere én hun geboortestreek verlaten hebben om zich 30 km. verder, respectievelijk te Kanegem, te Egem, te Tielt en te Pittem, te vestigen?!

Omtrent de reden van hun vertrek hebben we al talloze hypothesen opgesteld, de ene al fantastischer dan de andere (zie Meermin nr.6 duiveluitdrijvers en toveressen), doch nooit konden we het éne ware motief blootleggen. Waarom ze uitgerekend naar het Tieltsse trokken, konden we evenmin achterhalen. Vormde de streek van Tielt tijdens de 17de eeuw een economische aantrekkingspool en zo ja, waarom dan wel? We kunnen wel een aantal redenen formuleren waarom ze zeker niet geëmigreerd zijn. Zo zijn ze bvb. niet aan een vrij doelloze zwerftocht begonnen omdat ze financieel aan de grond zaten en niet meer wisten van welk hout pijlen te maken. Ze probeerden zeker niet om een uitzichtloze situatie te ontvluchten, zoals emigranten dat wel vaker doen. Ze behoorden immers in hun geboortedorp en -streek tot een vooraanstaand en gefortuneerd geslacht. Was hun grootvader Franchoys Van Meirhaeghe niet pachter van het Hof van Walem? Hun vader Roegier was te Nokere zonder twijfel een "hereboer". Zijn eerste echtgenote, Adriana Baert, de moeder van Jan en Adriaen, was de dochter van de baljuw. Zijn tweede vrouw, Maria Veys, de moeder van Jooris en Roegier, was wellicht de rijkste weduwe van het dorp. Tal van archiefstukken maken duidelijk dat ze zowat als privébank-van-lening fungeerde. Zo stond Jonkvrouw Margriete Vander Beken, eigenares van een deel van het pachtgoed waarop Maria Veys woonde, voor het aanzienlijk bedrag van 256 pond groot bij Maria Veys in het krijt. Dit betekent dus dat de eigenares schulden heeft bij de pachteres. Ook de baron van Kruishoutem stond op haar kerfstok met 600 ponden. Haar schoonbroer, Simon Heyse moest haar 1531 pond. Uit de staat van goed die na haar overlijden werd opgemaakt blijkt dat ze aan diverse personen in renten en obligaties een totale som van 4559 ponden had uitgeleend. Daarenboven had ieder van haar zes kinderen als huwelijksgift 1000 pond ontvangen. Het hoeft ons dan ook niet te verbazen dat we Maria Veys in de Nokerse doopregisters heel vaak als meter zien optreden bij het doopsel van "vreemde" kinderen die helemaal niet tot de familie behoorden. Zij zal zeker een begerenswaardige meter geweest zijn die voor haar doopkinderen gul de geldbeugel opende. Het is dus duidelijk dat er geen financiële oorzaken aan de basis liggen van de emigratie van de vier zonen. En dat maakt het allemaal des te raadselachtiger... (vervolg zie pag.16)

Wa zegde? Awel, dat den lille havfrue 75 år geworden is. U begrijpt geen Deens, zegt u? Nochtans, met een beetje taalgevoel is dit vrij makkelijk te vertalen. Het betekent gewoon : de kleine (lille, little, lilliput) zeemeermin (havfrue, halve vrouw, meermin) werd 75 jaar oud. Op 23 augustus 11. werd de verjaardag gevierd van de Kleine Zeemeermin uit het havenkwartier van Kopenhagen die ook poseert op de etiketten van de Carlsberg-bierflesjes. Als U het mij vraagt, ziet ze er nog heel appetijtelijk uit voor haar leeftijd. Nu ja, wat is 75 jaar? Ons Trudeke ziet er met haar 500 jaar minstens even attractief uit. Naar aanleiding van die verjaardag, reserveren ook wij enkele bladzijden van ons Meerminneke voor Denemarkens meest gekuste vrouw.

Het beeld van 'Den Lille Havfrue', de Kleine Zeemeermin, staat op een hoop stenen langs Langelinie, in het begin van deze eeuw nog een sjieke promenade waar de inwoners van Kopenhagen 's zondags gingen wandelen.

De opdracht voor het beeld werd gegeven door brouwer Carl Jacobsen (1842-1914), eigenaar van de Ny Carlsberg brouwerij en een bekend kunstliefhebber en mecenas. Het beeld was eigenlijk geïnspireerd op de balletuitvoering van "De Kleine Zeemeermin" op muziek van Hans Beck die in 1909 voor het eerst werd gehouden in het Koninklijk Theater van Kopenhagen. Het ballet was gebaseerd op het verhaal "De Kleine Zeemeermin" dat de Deense sprookjesschrijver Hans Christian Andersen (1805-1875) in 1837 schreef.

Carl Jacobsen ging vaak naar het ballet, zegt Thomas Sonne, die dit jaar nog zijn heup brak toen hij over het beeld klauterde. "De brouwer vond de ballerina die de zeemeermin vertolkte fantastisch. Aan zijn vriend Edvard Eriksen vroeg hij toen een beeld te maken van de zeemeermin, waarbij hij duidelijk de ballerina Ellen Price in z'n hoofd had. Later deed het verhaal de ronde dat de ballerina effectief model heeft gestaan voor Eriksen en werd er zelfs gefluisterd dat beiden een relatie zouden hebben. Maar daar klopte niets van. Het model was duidelijk de vrouw van beeldhouwer Eriksen, Eline Møller, in al haar schone details. Op het moment dat ze poseerde, was ze een paar maanden zwanger en dat is zelfs te zien aan de borsten van de Kleine Zeemeermin."

Het heeft nagenoeg drie jaar geduurd alvorens Eriksen het beeld

klaar had. Hij geraakte niet uit het probleem hoe je in één beeld de idee van een zeemeermin met één visstaart, die later twee benen kreeg, kon vatten. In de definitieve versie heeft Eriksen een soort tussenstadium geboetseerd. Wie goed kijkt merkt dat de Kleine Zeemeermin eigenlijk twee visstaarten heeft.

Het beeld werd op 23 augustus 1913 ingewijd op een "stendusse" -dit is een konstruktie zoals Viking-grafheuvels- een paar meter in het water bij Langelinie. Tot na de Tweede Wereldoorlog heeft het beeld er eigenlijk vrij onopvallend gestaan. Het is pas toen het toerisme in Denemarken opgang vond, dat de Kleine Zeemeermin uitgroeide tot het nationaal symbool van de zachtaardige Denen.

Het beeldje is overigens verschillende keren het slachtoffer geweest van "aanslagen". In 1946 werd het beeld onthoofd. De dader werd nooit gevonden en ook het hoofd niet, zodat er nu een kopie gegoten op het origineel gipsmodel, op haar schouders staat. In 1984 hebben een aantal jongeren haar onderarm eraf gezaagd. De originele onderarm werd wel terug gevonden.

Het beeld op Langelinie is een levensgroot vrouwenbeeld, maar er bestaan verschillende kopieën op halve grootte. In acht verschillende landen (de VS, Brazilië, Thailand, Hongkong, Indonesië, Mexico, Japan en Zwitserland) staan op openbare plaatsen kopieën van de Kleine Zeemeermin opgesteld.

"De wereld staat vol indrukwekkende monumenten : piramides, tempels. Maar de bekendste zijn nog geen honderd jaar oud : de Eiffeltoren, het Vrijheidsbeeld en de Kleine Zeemeermin." Zo spreekt Thomas Sonne, de man die in 1960 het enige boek heeft geschreven over de geschiedenis van het beeld. Het verhaal wil dat de dochter van de Zeekoning, die in 1913 door beeldhouwer Eriksen werd vereeuwigd, Kopenhagen gedurende 300 jaar geluk zal brengen. De juffrouw wordt pas 75... dus de Kopenhagers hebben nog een hele periode van voor-spoed voor de boeg. (c. Jan De Zutter)

De Kleine Zeemeermin,
groter dan de Denen

Ik heb haar nog nooit gekust. Toch is ze wellicht de meest gekuste vrouw in Denemarken en moet ik het ook eens proberen. Ten minste op de wangen. Want ik mag haar graag, ondanks haar losse omgang met zoveel andere mannen. Ik zag haar voor het eerst drie jaar geleden, toen ik 28 was. Daarvoor had ik natuurlijk al verschillende keren over haar horen spreken. Sindsdien ben ik haar twee keer gepasseerd... haastig. Dat is mijn relatie met haar. En ook een

paradoxale relatie. Ze heet de Kleine Zeemeermin. En ze is ook echt klein, precies op de maat van een klein Japans toeristen-vrouwtje. Hiermee wordt ze meteen tot haar ware proporties herleid, want dagelijks wordt ze bezocht door massa's kleine Japanse toeristen. Alhoewel ze in het havenkwartier van Kopenhagen zit, is ze bijlange na geen havenhoertje. Nochtans is haar geschiedenis het verhaal van een meisje dat gekocht kan worden en zich laat gebruiken en misbruiken door anderen.

De Kleine Zeemeermin is wellicht de toeristische attractie nr.1 in Kopenhagen. Het beeld wordt vandaag 23 augustus 1988 vijvenzeventig jaar oud, wat met officiële luister wordt gevierd. Ze is eerst en vooral een symbool, en dat betekent iets voor mij, voor vele andere Denen en voor heel wat reizigers in onze haat-liefde relatie tot de dame met de visstaart.

Zonder echt filosofisch te willen worden, durf ik zeggen dat de Kleine Zeemeermin de myte verhaalt van de onvervulde verlangens van de mensheid. Zij is de ster van het zwaarmoedige verhaal van de sprookjesschrijver Hans Christian Andersen, over de dochter van de Zeekoning die verliefd wordt op een mensenprins. Het lukt haar met veel moeite, pijn en wat hulp van een heks om van haar visstaart af te geraken en te veranderen in een twee-benig wezen. Voor een korte periode was ze bij de prins van haar dromen, maar het geluk ontsnapte haar en de prins huwde met een andere vrouw. Ten gevolge van de tovenarij van de heks moest ze nu kiezen tussen zelf sterven of de pas gehuwde prins doden. Zij verkoos zelf te sterven, maar werd daardoor ook meteen onsterfelijk, omdat ze werd opgenomen tussen de Dochters van de Wind.

Er zijn niet zoveel mensen die aan dit verhaal denken als ze op het beeld kruipen, haar fotograferen of zich met haar laten fotograferen in zon, regen en sneeuw. De meesten kennen amper het avontuur van de Kleine Zeemeermin.

Als beeldhouwwerk is de Kleine Zeemeermin zelfs geen goed kunstwerk. Maar mocht ze niet iets biezonders uitdrukken en bezoekers geen speciale ervaring geven als ze bij haar op de stenen zitten, dan zouden de zakenlui van het bureau voor toerisme al lang de postkaartjes, flessenopeners, sleutelhangers en posters met haar afbeelding laten vernietigen hebben. Het feit dat ze zo klein is, maakt haar volgens mij ook sterk. Denemarken is een klein land dat zich niet kan verkopen met imponerende architectuur en grootse landschappen. Maar ook in een klein land kan het plafond soms te

laag worden. De Denen houden ervan grapjes te maken over iedereen die groot wil worden en uit de eendepoel Denemarken wil groeien. Het verhaal van de Kleine Zeemeermin gaat daar ook over. Zij wilde meer zijn dan alleen maar een zeemeermin, ze wilde mens worden en daarin mislukte ze. Ze werd gestraft omdat ze zich niet kon aanpassen, zoals men dat moet doen in een klein koninkrijk zoals dat van de Zeekoning... of zoals Denemarken. Ook op die manier kan het verhaal gelezen worden. Maar er is nog een andere invalshoek. Ze deed het toch maar, ze verlegde haar grenzen, en dat is heel on-Deens. Daarom fascineert ze ons -laaglanders, gezellige mensen, bierdrinkers- op een paradoksale manier.

Ze is dan toch weer Deens op een heel andere manier. Ze is een zachtaardig meisje, geboren in de zee, de zee die het Deense eilandrijk omringt aan alle kanten. Ik zie haar graag staan op posters in luchthavens, treincoupés en Deense ambassades in verre vreemde landen. Ze doet me denken aan frisse lucht en aan Kopenhagen tegelijkertijd.

Ze vertelt ook het verhaal van de Schone en het Beest. Het Beest is het massatoerisme. En die twee zijn natuurlijk niet te scheiden. Zonder haar zou het massatoerisme zwaar te lijden krijgen. En zonder de toeristenstroom was het meisje met de visstaart niets. Ik had haar wellicht nooit opgemerkt, mocht er niet zoveel reclame over haar gemaakt zijn. Want Kopenhagen heeft zoveel andere, fijne, mooie, interessante bezienswaardigheden. Maar precies het feit dat de halve wereld dat kleine, bescheiden, naakte meisje gezien heeft of haar kent, fascineert me. Ik ben er zeker van dat de persoon die twintig jaar geleden haar hoofd afhakte -zo dat het moest vervangen worden door een nieuw hoofd- leed aan een onbewuste, ongelukkige liefde voor haar. Maar één ding is zeker : de zeemeermin-sleutelhangers zijn niet om aan te kijken.

(c.Flemming Christiansen, journalist bij het Deense dagblad Politik)

Zijn er familieleden die ooit naar Denemarken op vakantie geweest zijn en die de Kleine Zeemmermin hebben bezocht?

Hebben jullie haar soms gefotografeerd en zo ja, kunnen jullie ons de negatieven toesturen? Zoals we eerder al eens schreven, verzamelen we alles-en-nog-wat waar meerminnen bij te pas komen. En dat gaat van etiketten tot beeldjes, van foto's van uithangborden en kunstwerken tot literatuur, van juwelen tot sleutelhangers.

.

F A M I L I E N I E U W S

- ° Gelezen in de krant : "Vanmeerhaeghe na spectaculaire achtervolging. Benelux Cup Karting"

Genk. Eerst dacht hij niet te starten, de Gentenaar Rollin Vanmeerhaeghe, want de konkurrentie viel hem wat te licht uit. Toen hij zaterdag op training de volledige Marechalstal met zwaar geschut zag aantreden, kreeg hij er toch zin in. Rollin liet zaterdag niet in zijn kaarten kijken, reed goede krono's zonder meer, maar koncentreerde zich op de Pinksterrace.

Vanmeerhaeghe op de "pole" dus hij de start. Hij won met simpel gemak beide eerste reeksen, steeds maar op honderdsten van seconden, na regelmatige krono's rond de veertig seconden per ronde afmalend en steeds met een vol recht eind voorsprong op een zeer fel rijdende Alain Corbiau. De finale dan, wat geharrewar in de start, Corbiau eerst weg, Rollin ingesloten door een paar tragere, maar in de start vermeteler deelnemers. Corbiau liep intussen steeds verder uit en Vanmeerhaeghe kon, eenmaal in tweede positie gekomen, tegen een vijftigtal meter achterstand opkijken. De Gentenaar begon dan aan een fantastische achtervolging, reed gemiddeld twee, drie tienden seconden per ronde sneller dan zijn rivaal en kwam op een zestal ronden van het einde in het zog van de voorlopige leider. Vanmeerhaeghe plaatste een eerste aanval, afgeslagen door een heel erg zigzaggende Corbiau, die ronde na ronde dezelfde tekenen van onmacht bleef tentoon spreiden. Twee ronden van het einde gebeurde dan wat iedereen verwachtte. Vanmeerhaeghe maakte een schijnbeweging naar rechts, dan snel naar links, om dan toch rechts op millimeters naar de eindzege te spurten. De uitslag : 1. Rollin Vanmeerhaeghe. 2. A. Corbiau. 3. G. Haverals. 4. Van Wordragen. 5. Hemroulle 6. T. Lays enz... Nog altijd weten we niet WIE deze Rollin Vanmeerhaeghe, die al eens eerder in Hoger-Lager te zien was, is. Wie helpt ons deze gemotoriseerde naamgenoot te identificeren?

- ° Van de Hr. en Mevr. W. Van Gemenen-Van Meirhaeghe uit Antwerpen ontvingen we eind juli met de luchtpost een kaartje met "greetings from Alberta". Zij schrijven : "Wij zijn hier in Canada op bezoek bij ons familielid Adoline Van Meirhaeghe gehuwd met B. Oxtoby. Wij stellen het hier heel goed en blijven hier tot eind september. Het weer is hier prachtig, wij zijn al van juni hier. Slechts enkele dagen regen. Doen u en familie de groeten."

- ° Van Pater Marcel Van Meirhaeghe uit Zaire ontvingen we een brief.

Beste vrienden naamgenoten. Nu voel ik toch dat ik verplicht ben een teken van leven te geven vanuit Zaïre. 't Is dan nog wel op de dag dat onze grote baas van Zaire daar op bezoek is bij Bou-dewijn en Wilfried, zijn intieme vrienden... zoals hier tenminste wordt verteld.

Dank voor al het nieuws dat mij terug in de atmosfeer brengt van mijn verlof. Dàt zal binnen twee jaar zijn, geloof ik. Goddank is de gezondheid zeer goed. Geen malaria meer en ik volg daarvoor skrupuleus wat de dokters mij voorschreven. Anders doet die malaria hier rages in de Zaïre. Hoeveel kinderen er sterven weten we niet... ook onder de missionarissen zijn er al heel wat moeten in ziekteverlof vertrekken naar België. Nu is men ondertussen al wat slimmer met de preventieve medicamenten.

Werk is er hier genoeg en mijn voornemen om eens iets te doen voor de armsten in de parochie is nu in uitvoer sinds een maand. Met wat ik kreeg als hulp onder mijn verlof ben ik bezig het schooltje : 9 klasjes te dekken met golfplaten. Daarmee zullen ze toch al beschermd zijn tegen regen en zon... Daarmee hebben ze nog wel geen banken, maar we gaan stilaan toch verbeteren. De mensen met al hun armoede doen ook wat mee hoewel dat het niet zwaar weegt, gezien de lage waarde van de zaïremunt. Hun medewerking, hoe eenvoudig en klein ook, is toch van grote waarde. Ik voel steeds schaamte als ik daar ga en denk aan al die mooie schoolgebouwen bij ons in Vlaanderen... Daarmee eindig ik dan en wens u alles het beste. Marcel.

- ° In 'de Morgen' van 8 juli 1988 verscheen een boze lezersbrief van Mevr. A. Vanmeerhaeghe-Liviau uit Kluisbergen.

Toerisme. Viering 40-jarig bestaan van de Federatie voor Toerisme in Oost-Vlaanderen of... hoe de toeristen, zelfs in eigen land, eens te meer bedrogen worden. Als deelneemster aan deze viering wil ik mijn ongenoegen eens van mij afschrijven. Op zaterdagavond 11 juni wordt eenieder tijdens de TV-uitzending "Boeketje Vlaanderen" de kans geboden op zaterdag 18 juni een unieke boottocht Gent-Oudenaarde en terug mee te maken op een Benelux-boot. Dit van 9u tot 20u30. De mogelijkheid om 's middags een koude schotel aan boord te nemen wordt geboden. Men kan ook zelf een lunchpakket meenemen, of eten te Oudenaarde, waar een oponthoud van twee uur gemaakt wordt. Allerlei gegevens worden verstrekt

terwijl de kijker beelden te zien krijgt vanop de luxueuse boot waarmee de watertrip zal gemaakt worden. Gerty Christoffels bevindt zich nu eens in de boot, dan weer boven op het dek. Het ziet er heel gezellig uit. Onze drie kinderen zijn meteen ook entoesiast, zodat we besluiten om in te schrijven. Dit kan telefonisch nog dezelfde avond van 19u30 tot 20u. En ook de maandag tijdens de kantooruren. Om 19u40 had ik verbinding met iemand van de Federatie voor Toerisme te Gent. Ik boek voor 3 volwassenen en 3 kinderen (-12jaar) in de overtuiging bij de eersten te zijn. Drie dagen later valt een brief in de bus met verdere uitleg plus een plan van Gent. Op zaterdagochtend 18 juni begeven we ons, samen met ons goed humeur naar de Recollettenlei in Gent. De startplaats was vlugger gevonden dan de parkeerplaats! Toch een kleine moeite om, ten dienste van de toeristen, enkele parkings aan te duiden op het plannetje. Om 8u20 zijn we bij de boot van de TV. Daar zegt de man die een naamlijst bij zich heeft dat we niet met deze boot meevaren maar dat wij ons naar een andere aanlegplaats moeten begeven. Was het ongenoegen van verschillende mensen er de oorzaak van dat we reeds om 18u30 in plaats van om 20u30 terug in Gent waren? Dit moet ik nog vermelden : de heer De Moor, directeur van de Federatie voor Toerisme in Oost-Vlaanderen, heeft het konvooi gedurende de terugreis begeleid vanop een privéjacht, de Veberdid genaamd. Wij voelden ons, toen we die avond naar huis reden, ronduit bedrogen.

° Kozen en nichte, vrijen dichte.

Op 17 september 1988 wordt in de parochiekerk St.-Laurentius te Ename het huwelijk ingezegend tussen Sabine Meirhaeghe, dochter van J.Meirhaeghe-Wijnendaele uit Oudenaarde én Eddy Van Wettere, zoon van G.Van Wettere-Van Meirhaeghe uit Zwalm.

De bruid, die tot de Kanegemse tak van onzen boom behoort en de bruidegom, die langs moederszijde tot de tak-Huise behoort, zijn inderdaad "verre familie" van mekaar.

We moeten ongeveer 5 eeuwen en 15 generaties teruggaan in het verleden om hun gemeenschappelijke voorvader te vinden. Die voorvader is niemand minder dan Lodewijck Van Meirhaeghe die te Wortegem leefde van 1460 tot 1532 en wiens meerminzegel ons familie-wapen inspireerde.

We wensen de jonge trouwers, in wie twee verre bloedlijnen weer samensmelten, alle geluk toe in hun huwelijksleven.

En Adam Gewon Seth

- Steffi Vindevoghel, geboren te Brugge op 22 februari 1988.
dochter van Deny en Carine Meirhaeghe uit Ruisselede.
kleindochter van Maurice Meirhaeghe en Mariette Lannoo uit Wingene
- Lien De Nil, geboren te Wisconsin-USA op 4 april 1988.
dochter van Luc en Lieve Meirhaeghe uit Madison-Wisconsin-USA.
kleindochter van Frans Meirhaeghe en Christiane Vergucht; Roeselare
- Virginie Meirhaeghe, geboren op 5 juli 1988.
dochter van Dirk en Denise Meirhaeghe.
- Stijn Meirhaeghe, geboren te Tielt op 10 juli 1988.
zoon van Geert en Sabine Dhondt uit Tielt.
kleindochter van André Meirhaeghe en Simone Verscheure uit Tielt.

Wij denken aan

- Mevr. Sara Meerhaege weduwe van Medard Bulcaen.
Geboren te Tielt op 10 april 1906
Overleden te Tielt op 29 januari 1988
- Mevr. Nelly Vanmeirhaeghe echtgenote van Roger Decock.
Geboren te Avelgem op 8 februari 1939
Overleden te Kortrijk op 6 februari 1988
- Mevr. Gabriëlle Van Meirhaeghe, weduwe van R. Dierickx.
echtgenote G. Maenhout.
Geboren te Petegem-Deinze op 11 augustus 1904
Overleden te Deinze op 3 april 1988

.

vervolg van pagina 8.

Het is op zich al "abnormaal" dat Jan, die de oudste zoon was, in 1635 naar Kanegem uitweek. De oudste zoon was namelijk bij de erfverdeling bevoordeligd tegenover de andere kinderen, daar hij alleen de leengronden erfde en dus ter plaatse al een extra-basis had waarop hij zijn patrimonium en bestaan kon uitbouwen.

Jan zal dan naderhand voor zijn broer Adriaen die circa 1650 emigreerde en zijn twee halfbroers Jooris en Roegier die omstreeks 1660 verhuisden, als gangmaker gediend hebben.

Maar omtrent de ware oorzaak weten we dus niets. We rekenen dan ook op de intuïtie van vader Jan om ergens een archiefstuk te verschijn te toveren waarin dit raadsel wordt opgelost. We wachten dus tot de telefoon hier overgaat... (Herman Meirhaeghe)